

Uitgegeven door Uilenhof Uitgeverij ©
Schipperdonk 108
4824 DW Breda
Nederland
KvK nummer: 90291247

Versie: 1ste druk, augustus 2025
ISBN: 9789083530826
Copyrights: Robin Schalk en Uilenhof Uitgeverij ©
Omslag: Rica Graphics
Foto's auteur
& omslag: Artorial Photography ©
www.artorialphotography.com
Schrijfcoach: Eveline Broekhuizen
Redactie: Jos van Dijk
Sheila Vermeulen

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk door de wet bepaalde uitzonderingen mag niets in dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgeverij of de auteur.

**EENZAME
AUTIST
OP
AVONTUUR**

ROBIN SCHALK

Voor al de mensen die lijden onder eenzaamheid

Proloog: Botsing der A's

Avontuur. Het ontdekken van wat er aan de andere kant van de horizon ligt. Je verstand op nul zetten, een keer diep inademen, om dan de sprong in het diepe te wagen. Je doet het, om de laatste spaarzame oerinstincten die het leven nog kent te activeren. Vluchten als er gevaar op de loer ligt. Gezelschap zoeken omdat we instinctief sociaal geprogrammeerde dieren zijn. Het zoeken naar eten als we honger hebben. Een partner om mee te paren. De weg zien te vinden op momenten dat je verdwaald bent (op welke manier dan ook). Het zijn ingrediënten die een avontuur binden. Of alles in de soep laten lopen.

Als kind met autisme durfde ik van avontuur alleen maar te dromen. En dromen deed ik. Vanuit de schoolbanken tuurde ik naar buiten en beleefde ik in mijn fantasie de meest ongelofelijke avonturen.

Op de basisschool verliep alles dan ook prima. Vond ik zelf althans. Goed, ik was een rustige jongen, maar ik luisterde goed naar de juf en leraar. Haalde goede cijfers. Klinkt als een modaal, gelukkig kind. Toch? Mijn ouders zagen echter een andere zijde als ik niet op school was.

Vrienden had ik niet of nauwelijks.

Contact leggen was erg moeilijk.

Uitleggen wat ik bedoelde (of wilde) ging moeizaam.

Ik staarde urenlang voor me uit.

Er waren driftbuien als iets niet als gepland liep.

Ik speelde urenlang met mijn autootjes op de tafel, die als een treintje hetzelfde rondje reden. Mijn vader werd er gek van. Het masker van het blonde, dromerige en vooral lieve jongentje dat ik op school droeg, was mijn manier om ‘normaal’ te lijken. Het kostte me echter zoveel beheersing, dat eenmaal thuis alle opgekropte energie er als een geschudde colafles uitkwam.

Mijn moeder heeft menigmaal geprobeerd om hulp voor mij te krijgen. Niemand geloofde haar echter. Mijn ouders wisten zich geen raad met mij, begrepen me niet. Zo sudderde het jarenlang door.

Ik voelde me nooit eenzaam, ondanks dat ik veel alleen was. Tot ik naar de middelbare school vertrok. De nieuwe omgeving buiten mijn vertrouwde basisschool deden mijn ogen ontluiken en ik zag de vriendschappen die op het schoolplein werden gesmeed. Er werd gelachen, gevoetbald, dezelfde mensen zochten elkaar op. De enige die mij regelmatig opzocht, was de jongen die mij vanaf de basisschool al pestte.

De weinig keren dat ik op de middelbare school lichamelijk contact had, eindigde altijd hetzelfde. Met de vingers van deze pestkop om mijn dichtgeknepen keel, zijn lichaam die het mijne tegen de stoeptegels van het schoolplein perst. Terwijl klasgenootjes zwijgend

toekeken. Ik heb me nooit zo onbeduidend en waardeloos gevoeld als toen.

Grotendeels geïsoleerd groeide de eenzaamheid in mij, en de verankering met de Andere Wereld, mijn droomwereld, groeide net zo hard mee.

In de jaren '90 was er weinig bekend over autisme. Het duurde tot mijn dertiende levensjaar voordat ik grondig werd onderzocht. Ik werd drie maanden opgenomen in het Rotterdams Medisch Pedagogisch Instituut (RMPI). Daar werd de diagnose eindelijk gesteld. Mijn moeder hoopte dat met deze diagnose alles beter zou worden. Niets was helaas minder waar. Begeleiding aan huis (of wat voor een hulp dan ook) bleef uit en ik verdronk in het huishouden van mijn gescheiden moeder met een broer en drie zussen. Mijn moeder kon het na een tijdje niet meer aan en ik vertrok naar mijn vader en toenmalig stiefmoeder. Die hadden geen kinderen en waren ervan overtuigd mij de juiste regelmaat te kunnen geven. Ze gaven me een schema met duidelijke afspraken en regels en alles zou goed komen.

Helaas pindakaas. Het was wederom niet voldoende. Mijn vader kon ook niet met me omgaan en mijn moeder nam het eenzijdig besluit om drastische maatregelen te nemen. Op vijftienjarige leeftijd moest ik noodgedwongen naar Rotterdam verhuizen, waar ze een Beschermd Woonvorm hadden voor autistische jongeren. Ik wilde

echter niet gaan. Mijn moeder zei toen letterlijk; 'je bent 15 jaar, je hebt niets te willen'. Zo. Daar stond ik dan. Met een koffer met kleren in een stad die ik niet kende. Het besluit heeft de band tussen mij en mijn ouders weinig goed gedaan.

Ik zal je het volledige relaas aangaande dit achtergrondverhaal besparen. Kort samengevat was ik niet op mijn plek in Rotterdam. Natuurlijk, ik kreeg daar de begeleiding die ik nodig had. Ja, ik leerde daar hoe ik voor mezelf kan zorgen. Ik moest er echter een hoge prijs voor betalen. Ik zag mijn familie alleen in het weekend. Ik werd wederom gepest, nu omdat ik openlijk voor NAC was en met een zachte g sprak. Ik kroop hierdoor verder in mijn schulp. Probeerde aan het verdriet en de onmacht te ontsnappen. Sinds mijn aankomst in Rotterdam, evolueerde mijn fantasieën. De losse dagdromen vol fictie en het bovennatuurlijke concentreerde zich in een supernova, waarin de Andere Wereld definitief een tweede realiteit voor me werd. Ik vond er mijn vaste verantwoordelijkheden bij diverse 'banen'. Zo was ik er profvoetballer bij NAC, F1 coureur, geheim agent en uitvinder. Ook had ik er regelmatig een vaste vriendin (die geheel toevallig een op dat moment populaire actrice bleek te ze zijn), en zelfs mijn eigen vrienden.

Toch waren niet alle dagdromen die ik had onbereikbare onzin. Soms, heel soms, borrelde er een verlangen naar een echt avontuur op. Reizen door verre landen. Op ontdekkingsstocht gaan. Steeds vaker gingen die fantasieën over Australië, het grote *Down Under*. Waarom